

Només ho volíem tot

I jo corria per la vorera d'un carrer de Gràcia qualsevol

Foto: isorepublic

Avui he sortit a córrer com sempre que em fa ràbia el món. Als auriculars sonava *All we ever wanted was everything*, que és una cançó una mica trista i molt transcendental, és una cançó que pesa, i sonava molt fort. Ja era negra nit, a les vuit de la tarda, quina descaradura. I jo corria per la vorera d'un carrer de Gràcia qualsevol, esquivant iaïos i criatures i senyores amb el carro de la compra. Llavors una dona que anava vestida com si acabés de sortir de l'oficina (bolset, sabatetes, americaneta amb guates) ha arrencat a córrer just unes passes davant meu, en el meu mateix sentit.

No ha passat, però he volgut tant que passés: que tothom comencés a córrer, en aquell precís moment, cap a algun lloc indefinit fugint d'alguna cosa greu. De l'apocalipsi, per fi. Que fos de nit, que aquella fos la banda sonora de la fi del món, que tothom estigués sol, corrent pels carrers desorientat. Com jo.

Per un moment, mentre en el meu cap estava passant tot això, m'he sentit acompanyada en una mena de pena, de ràbia, de frustració, i per això corriem tots, perquè tothom ho sentís com ho sentia jo. Que s'acabés el món, que allò fos l'última escena.

I en tornar a casa, he obert amb la clau el precipici i era un lloc desangelat. Allà només feia fred i hi eren totes, les ganes de plorar, les ganes d'abraçar-me a un cos que enyoro, i a una realitat que no existeix. I llavors m'he preguntat, estimat, si ens trobarem algun dia en aquell lloc on van a

parar totes les coses que no poden ser.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=RWZFa7W-kkY>